

Et forsvarsskrift for de mest trengende

Randi Rosenqvist

Mitt liv, mitt fag: Tung psykiatri, sviket mot de sykeste

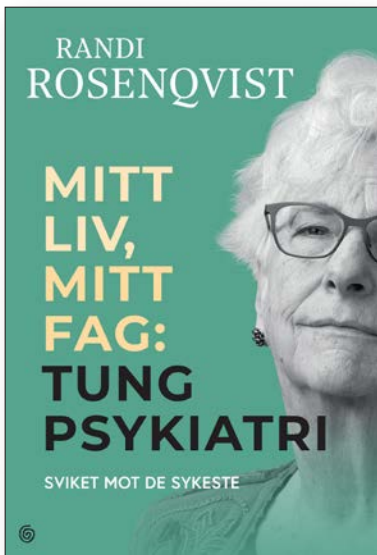
Oslo: Kagge, 2024

255 s.

ISBN 9788248936640

Michael 2024; 21: 490–491

doi: 10.5617/michael.11943

Dette er en kraftfull og engasjerende bok som tar for seg de senere års utvikling i norsk psykiatri, med et spesielt søkelys på de mest sårbare pasientene. Randi Rosenqvist, med sin lange erfaring innen feltet, gir en stemme til dem som ofte blir oversett og marginalisert. Hun gjør det på en måte som kanskje bare hun kan.

Randi Rosenqvist selv er merkbart til stede i teksten. Uttrykksmåten er velkjent og god, og stilen er forfriskende uærbødig. Her er det klar tale og direkte ordbruk. Budskapet blir lett å gripe. Personlige historier gir et levende bilde av tidlige erfaringer som ung lege, og de gir boken en personlig dimensjon som gjør den engasjerende og tidvis morsom. Noen vil sikkert reagere på en nokså «maternalistisk» innstilling til en del av de faglige dilemmaene og at dette kan fremstå som et lite ekko fra gamle dager, men

vi bør ta Rosenqvists budskap, basert på hennes erfaringer, på alvor.

Rosenqvist tar opp viktige temaer som nedbyggingen av sengeplasser og sykehus og lovverk som forvansker og stjeler tid uten å gi gevinster. Hun trekker et viktig skille mellom de lettere og tyngre psykiske lidelsene, hvor

hun argumenterer for at utviklingen kanskje har vært gunstig for den første gruppen, mens en del pasienter i den andre ikke har fått det bedre.

Forfatteren klarer å balansere personlige anekdoter med faglig tyngde. En del informasjon er riktignok presentert litt overfladisk, men hennes personlige erfaringer gir boken en farge og levendegjør innholdet på en særegen måte. Dette gir leseren en dypere forståelse av utfordringene som psykiatrien står overfor, spesielt innen det som Rosenqvist kaller tung psykiatri.

Boken er lettlest, men kan innimellom framstå som litt rotete. Det er ikke alltid lett å skille meninger fra vitenskap. Enkelte kapitler, som gjennomgangen av institusjonpsykiatriens historie, kunne vært mer utdypende. En grundigere gjennomgang ville styrket argumentasjonen.

Språket inneholder en del klisjeer, og selv om den personlige tonen er autentisk og sjarmerende, så er begreper som *ungdomsnarkomani*, *sinnsykdrom* eller *rusmisbrukere* utdaterte. En strengere redaktør kunne hjulpet med å fjerne unødvendige gjentakelser og forbedret framstillingen. Innimellom er det også slik at noe presenteres som Rosenqvists mening, som at psykisk sykdom har biologiske korrelater, når det faktisk ikke er en kontroversiell mening, men noe som mange har ment i lang tid.

Dette er en viktig bok som tar opp sentrale problemstillinger i norsk psykiatri. Rosenqvist gir en stemme til de mest sårbare pasientene, en gruppe som har blitt glemt i vårt forøk på å endre psykiatrien til det bedre for mange.

Jørgen G. Bramness

JorgenGustav.Bramness@fhi.no

Jørgen G. Bramness er seniorforsker ved Oslo universitetssykehus og professor i psykiatri ved UiT Norges arktiske universitet.